

Piotr Nitecki, *Biskupi kościoła w Polsce*, Warszawa 1992, s. 62

Gamrat Piotr, (1487 – 27 VIII 1545) biskup kamieniecki, biskup przemyski, biskup płocki, biskup krakowski, arcybiskup metropolita gnieźnieński, prymas Polski. Studiował w Krakowie i Rzymie, proboszcz w Wyszku (1509), scholastyk płocki (1519) i warszawski (1529), kanonik gnieźnieński (1526), dziekan płocki (1528). 29 I 1531 prekonizowany biskupem kamienieckim, lecz w diecezji nie był. Prepozyt u Św. Floriana w Krakowie i u Św. Michała w Płocku. 27 X 1535 przeniesiony na biskupstwo przemyskie, w którym również nie rezydował, następnie 17 VIII 1537 na biskupstwo płockie, w którym rządy objął 8 II 1538. Bliski współpracownik i faworyt królowej Bony. 29 VII 1538 przeniesiony z kolei na biskupstwo krakowskie, a następnie 28 I 1541 mianowany arcybiskupem gnieźnieńskim z jednoczesnym zachowaniem biskupstwa krakowskiego. Energiczny przeciwnik reformacji, przyczynił się do rozwoju kaznodziejstwa, przeprowadził reformę administracji w dobrach kościelnych, wspierał reorganizację szkolnictwa, dbał o rozwój życia kościelnego prowadząc jednocześnie świecki tryb życia.